

**ALICE a CLAUDE
ASKEWOVCI**

V CUDZOM

*Slávny krotiteľ duchov
Aylmer Vanice rieši
paranormálne záhady.*

TELE

EUROPA

***ALICE a CLAUDE
ASKEWOVCI***

***V CUDZOM
TELE***

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vznikla vďaka nášmu spojeniu s **582**
SKB

Alice a Claude Askewovci: V cudzom tele

Preklad © Marianna Bachledová 2018

Redakčná úprava © Martin Plch 2018

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2018 **bee&honey**
www.beeandhoney.sk

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2018

Ako štrnásty zväzok edície Liga výnimočných

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2018

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-65-2

LIGA
VÝNIMOČNÝCH

ZVÁZOK 14

V cudzom tele

„Aká krásna mesačná noc,“ vykľzlo Aylmerovi Vancovi z úst a venoval mi zvláštny pohľad.

Obaja sme bývali v malom hostinci v Surrey a práve sme z horúcej nevetranej haly vyšli do sviežej voňavej záhrady.

„Pocítili ste už na sebe silu Mesiaca?“ opýtal sa môj spoločník. „Vzbudzujú vo vás takéto noci nejasné túžby? Žiada sa vám objavovať tajomstvá vesmíru a dozvedieť sa viac, než je smrteľníkovi súdené?“

„Áno,“ prikývol som a pomaly som sa k nemu otočil. „No pokiaľ viem, vy ste spirituálne javy študovali do hĺbky. Veľmi rád by som si vypočul o vašich zážitkoch z obdobia, keď ste pracovali pre Britské špiritistické spoločenstvo.“

Vance pokrútil hlavou. „Nie, nie,“ odvetil rýchlo, „to by vás dozaista nezaujímalo, milý Dexter. Ste predsa právnik s racionálnym zmýšľaním a neveríte na duchov.“

„V tom sa veľmi mýlite,“ namietol som. „Táto oblasť ma úprimne zaujíma a dnešná noc je ako stvorená pre strašidelné historky. Na nebi žiari biely, priam čarodejnicky Mesiac a borovice v diaľke majú čudesné tvary – ved’ sa len započúvajte, ako v ich korunách stoná vietor.“

Aylmer Vance sa usmial. Bol to zaujímavý muž, vysoký a štíhly, s bledou tvárou, ale výraznými črtami. Mal jasnomodré oči, bystrý

pohľad plný záujmu a dlhé chudé prsty. Bolo v ňom však aj čosi tvrdé, chladné a triezve. No vďaka svojej osobnosti a melodickému, zvučnému hlasu si ma veľmi rýchlo získal.

Po prvý raz sme sa stretli asi pred dvoma mesiacmi na pánskom večierku v Londýne a hneď mi padol do oka. Predstavili mi ho ako odborníka na duchov a dozvedel som sa, že je členom akéhosi spoločenstva, ktoré ich študuje. Teraz sme na seba čírou náhodou opäť narazili, keď sme sa ubytovali v rovnakom hostinci. Ja som tu chcel stráviť čas lovom šľúk, ale čo na tomto mieste robí on, to som veru netušil. V každom prípade bol tam.

Keďže sme boli v podstate starí známi, zvykli sme spolu večerovať pri malom okrúhlom stolíku v kúte jedálne. Ako sme teraz stáli na záhrade a pofajčievali, napadlo mi, že by sa z nás mohli stať priatelia, myslím skutoční priatelia. Počul som totiž, že Aylmer Vance len málokedy nadväzuje dôverné vzťahy a je dosť samotársky. Mal pomerne značný majetok a kdesi v Essexe vlastnil starý georgiánsky dom, no veľa času trávil mimo Anglicka. Bol to veľký cestovateľ, rodený tulák a azda netreba dodávať, že starý mládenec.

„Ak vás to naozaj zaujíma, môžem vám porozprávať o troch-štyroch neobvyklých zážitkoch, ktoré som za tie roky výskumu spirituálnych javov nazbieral.“

Pri týchto slovách zahodil ohorok a na tvári sa mu rozhostil zvláštny výraz.

„Zažil som veru nevídané dobrodružstvá,“ pokračoval. „Videl som ľudí v tých najčudesnejších stavoch. Často som pomohol odhaliť podvodníkov aj falošné médiá a v mnohých prípadoch som dokázal, že za historkami o strašidelných domoch sa v skutočnosti neukrýva nič nadprirodzené. Musím však priznať, že raz či dvakrát som ostal úplne bezradný a dodnes nedokážem vysvetliť, čo som to na vlastné oči a uši videl a počul.“

Zmĺkol a mäkkou dlaňou sa dotkol mojej paže.

„Sadnime si niekam a ja vám rozpoviem, čo sa pred šiestimi rokmi prihodilo mojej drahej priateľke Anne Sinclairovej a jej manželovi. Nikdy som sa nestretol s horšou tragédiou. K výskumu

transcendentálnych javov ma priviedla práve sinclairovská katastrofa. Sám si to celé neviem vysvetliť a vlastne si ani nie som istý, čo sa vtedy presne stalo.“

Posledné slová vyriekol so zvláštnou naliehavosťou a zrak sa mu zvláštne zahmlil.

„Veru, porozprávam vám o Sinclairovcoch,“ zopakoval. „Môj príbeh vám dokáže, aké nebezpečné je zahrávať sa so silami, ktorým nerozumieme.“

Položil mi ruku na plece a viedol ma k záhradnému domčeku na dolnom konci pozemku. Dodnes si dobre pamätám na výraznú arómu borovíc. Voňali naozaj prenikavo a vietor v ich korunách hučal jediným hlbokým tónom.

V altánku sme sa usadili a opäť sme si zapálili. V tú noc mesiac žiaril nezvyčajne jasno a osvetľoval celé okolie. Vzdialený borovicový les mal však zvláštne rozostrené kontúry, a keď sa môj priateľ rozhovoril, premkol ma nepríjemný pocit. Tá čudesná atmosféra dodala jeho slovám zlovestný nádych. Okamžite som pochopil, že historka bude stáť za to.

„George Sinclair bol mojím priateľom už na Oxforde,“ začal Vance. „Kontakty sme neprerušili ani po ukončení štúdií a pravidelne sme sa navštevovali. Potom som na dva či tri roky odišiel do zahraničia. Po návrate ma George privítal s výbornou správou. Práve sa zasnúbil s istým škótskym dievčaťom menom Annie Riddellová.“

Samozrejme, pozval ma do Škótska na sobáš, dokonca som mu bol za svedka a musím priznať, že som mu nevestu závidel. V svadobný deň vyzerala Annie ako mladá bohyňa. Vysoká, svetlovlasá, pomerne urastená žena s pôvabnou pokojnou tvárou a krásnymi modrými očami. George bol jej presný opak – nepokojný a popudlivý, chudý, tmavý a menšej postavy. Boli do seba bláznivo zaľúbení, žena a muž sa azda viac milovať nemôžu. Keď som ich asi o šesť mesiacov navštívil vo Wiltshire, nesmierne ma potešilo, že v dnešnej epoche nevydarených manželstiev sa môžu mať manželia tak radi. Videlo sa mi však, že Annie Georgeovi až priveľmi ustupuje. Zdalo sa, akoby ani nemala vlastnú vôľu. Jeho slovo bolo

pre ňu priam sväté, ale na druhej strane musím dodať, že on jej bol na oplátku dokonale oddaný. Považoval ju za najkrajšie a najdokonalejšie Božie stvorenie, nepokryte ju od rána do večera obdivoval a ona jeho náklonnosť prijímala s otvoreným nadšením. Keby nebola taká krásna, človek by ju bol mohol považovať za trochu nudnú, lebo priveľa sviežich myšlienok nemala, ale pozeralo sa na ňu tak dobre, že vám hlbokomyseľná konverzácia vlastne ani nechýbala. Na Annie ste mohli hľadiť celé hodiny s rovnakým pôžitkom ako na úžasné umelecké dielo.“

Vance sa opäť odmlčal. Chvíľu hľadel do borovicového lesa, potom sa však ku mne otočil svojím typickým prudkým a nečakaným pohybom.

„Veru, tí dvaja boli prvé tri či štyri roky po svadbe veľmi, priam výnimočne šťastní, ale nedarilo sa im mať dieťa a sklamanie sa postupne prehľbovalo, hoci ich lásku to neovplyvnilo. Spoločný smútok ich vlastne ešte väčšmi zblížil. Keďže však George nemal potomkov, ktorí by zamestnávali jeho myseľ, začal sa z dlhej chvíle zaujímať o okultizmus.

Okultné praktiky ho od chlapčenských čias doslova fascinovali a jedného pekného dňa nanešťastie zistil, že sa na jeho pozemku v Grey Towers nachádza stará mohyla. Začal ju skúmať s pomocou istého archeológa, ktorý bol v tom čase u Sinclairovcov na návšteve. Viete, čo je mohyla, však? Jedna z tých starovekých britských hrobiek, čo sa nachádzajú takmer po celom Anglicku.

Ten priateľ na Georga naliehal, aby mohylu dôkladne preskúmal a jeho snaha sa napokon dočkala odmeny v podobe dvoch ťažkých zlatých náramkov. Neviete si predstaviť, ako ho ten nález rozrušil. Bol presvedčený, že šperky patrili druidskej kňažke, a preto sa rozhodol ukázať ich istému médiu. Tá pochabá osoba mu dokonale zamotala hlavu historkou, že neboli majetkom žiadnej kňažky, ale akejsi princeznej – krásnej, no žiarlivej šľachtickej s čiernym srdcom. Jej bizarná romanca vraj vyvrcholila tým, že ju zavraždil vlastný milenec.

George sa toho príbehu nadšene chytil. Hlúpa šarlatánka mu navyše natárala, že aj on sám má výnimočné okultné schopnosti

a verná Annie, ktorá ho na týchto návštevách, samozrejme, vždy sprevádzala – krásna, tichá a zamyslená – je vraj výborným subjektom na uvedenie do hypnotického tranzu.

Keď to môj priateľ počul, okamžite si zaumienil, že tento dar nesmie premrhať, a Annie, od prvého dňa manželstva poddajná ako vosk, sa nechala poslušne uvádzať do tranzu, kedykoľvek si zmyslel. Nemyslím si, že by ona sama mala k spiritualizmu vzťah. Možno spočiatku, aspoň to kvôli manželovi predstierala. Čoskoro sa však začala báť. Vďaka svojmu prirodzenému inštinktu si uvedomovala, že okultné praktiky nevyhnutne sprevádza istý stupeň nebezpečenstva.

Raz sa mi dokonca zverila, ako veľmi jej prekáža, keď cez ňu k Georgeovi prehovárajú duchovia mŕtvych mužov a žien. Annie však naďalej úprimne verila, že keď upadne do jedného z tých čudných tranzov, naozaj sa stáva sprostredkovateľkou komunikácie medzi živými a mŕtvymi. Nikdy o svojich schopnostiach v tomto smere nepochybovala, no mala z nich strach.

Po čase si na nej manželov nový koníček začal vyberať daň. Bola čoraz nervóznejšia a zmätenejšia. No George to nevidel alebo možno vidieť nechcel. Večer čo večer trval na tom, aby Annie vstúpila do tranzu, a nikdy ho to neomrzelo. Zjavne si vôbec nevedomoval, aký katastrofický účinok môžu mať tie experimenty na jeho manželku a že ju môžu zničiť. Bol presvedčený, že jedného dňa odhalí prostredníctvom Annie nevídané tajomstvá a nadviaže medzi spirituálnym a materiálnym svetom priame spojenie.“

Vance stíchol. Odhodil cigaretu a zhlboka sa nadýchol.

„Aby ste ma dobre chápali, Georgea za to vlastne ani nemožno odsudzovať. Bol prieskumníkom v krajine neznáma a ako každý skutočný bádateľ bol aj on ochotný na oltár vedy obetovať, čo mu je najdrahšie. Domnievam sa, že Annie nič nepredstierala. Ani na okamih mi nenapadlo, že by si mohla vymýšľať. Navyše určite nebola žiadna hysterka.“

„Takže si myslíte, že jej tranzy boli skutočné?“ ozval som sa.

„Verím tomu,“ odvetil Vance. Predklonil sa a chvíľu sa mračil. Uvedomil som si, že jeho mesačným svitom osvetlená tvár je až neprirodzene bledá. Vyzeral takmer ako duch. Všimol som si, ako silno zviera päsť, spomienky v ňom očividne vzbudzovali silné emócie.

„Musím sa priznať, že aj mňa Annine tranzy po určitom čase veľmi zaujali, najmä keď do nej začala vstupovať britská princezná, pôvodná majiteľka zlatých náramkov nájdených v mohyle. Rozprávala jej ústami – veruže mala čo povedať a boli to naskutku čudné reči.

Zverila sa nám, ako nesmierne ľutuje, že je mŕtva, a ako veľmi túži znova žiť a kráčať po zemi. Priznala, že patrí medzi tie nepokojné týrané duše, ktoré jazyk náuky o nadprirodzených javov nazýva ‚spojením so svetom živých‘. S nezvyčajnou bezočivosťou vyhlásila, že sa do Georgea zaľúbila, ba vyjadrila želanie ostať v Anninom tele a sama pokračovať v jej živote. Vyjadrovala sa veľmi jednoducho, bez príkras a hádam môžem povedať, že dosť primitívne. Slová, čo vychádzali Annie z úst, ma doslova šokovali. Úbohá žena v bezvedomí o tom nemala ani poňatia, pretože vychádzali z ducha, ktorý ju posadol.“

Vance sa na stoličke pomrvil a myklo mu perami. Netušil som, že človek môže až takto zblednúť.

„Po druhej alebo tretej seanse, nech už boli akokoľvek zaujímavé a inšpiratívne, som sa začal cítiť dosť neprijemne. Celé to na mňa pôsobilo desivo a odpudzujúco, veď mŕtva žena mala odvahu vášnivo presvedčať Georgea, aby dušu manželky udržal mimo jej vlastnej schránky a umožnil jej ovládnuť Annino telo. Upozornil som na to a naliehavo som ho žiadal, aby so seansami prestal, ale nevypočul ma. Až priveľmi ho to celé zaujalo a neovládateľne túžil pokračovať vo svojich zvrátených experimentoch.

Asi o dva týždne ho o to isté poprosila aj Annie a dokonca sa odmietla znova nechať uviesť do tranzu. Tvrdila, že pri poslednej seanse bolo pre ňu veľmi ťažké vypudiť ducha princeznej z vlastného tela a ich duše podstúpili urputný zápas. Nebola ochotná opäť podstúpiť riziko takého konfliktu.

„George, veľmi sa bojím,“ vykrikla Annie. „Cítim, že princezná ma chce posadnúť. Túži znova ožiť v mojom tele. Je čoraz silnejšia a po skončení tranzu sa jej už nevládzem zbaviť. Z diaľky síce počujem tvoje slová, aby som sa prebrala, ale moja vôľa odolávať jej akoby bola čoraz slabšia.“

George sa na tom len smial. Manželkine slová považoval za obyčajné táraniny a jej neochota zúčastňovať sa na seansách ho neveriteľne rozčuľovala. Bol skalopevne presvedčený o správnosti svojho postupu a absolútne odhodlaný vo výskume pokračovať.

Nuž, Annie sa síce bránila, ale nakoniec podľahla. Tá najmilšia žena na svete však už otvorene vyhlasovala, že tranzy sú jej odpornejšie. George sa z toho iba smial a nakoniec ju vždy presvedčil. No Annie nástojila, že tentoraz to už musí byť naozaj naposledy. Nevie, či môj priateľ veril, že Annie si bude stáť za slovom, v každom prípade ma pozval do Grey Towers, aby som sa tejto seansy zúčastnil. Nemohol som však prísť, a tak som tých dvoch nechal napospas Georgeovým diabolským trikom samotných.“

Vance odrazu prudko vyskočil. Pôsobil strhane a na tvári mal neobyčajne smutný výraz. Akoby naňho príbeh Sinclairovcov opäť ťaživo doľahol.

„Dokonca aj po všetkých tých rokoch sa mi dvíha žalúdok, keď si spomeniem, čo sa stalo v Grey Towers. Ako iste chápete, detaily tej tragédie som sa dozvedel až oveľa neskôr.“

Chvíľu bezcieľne krúžil po altánku, na chudej tvári sa mu zračila bolesť, neustále zatínal a otváral päsť.

„Sedenie prebehlo v sobotu večer, tak mi to neskôr rozprával George – počul som to z jeho vlastných úst. Napriek manželkinej neochote a nervozite ju hneď uviedol do hypnotického spánku. O chvíľu do nej, ako zvyčajne, vstúpila Britka. Aby zabezpečili čo najsilnejšie spojenie, George nástojil, nech si Annie nasadí náramky vykopané z mohyly. A tak Annie sedela v manželovej pracovni spútaná ťažkými, zlatými okovami, pozostatkami barbarskej minulosti, ako pasívny prostredník. Pred začiatkom seansy však Georgovi ešte raz zopakovala: toto je posledný raz, čo mu dovolí uviesť ju do

tranzu, pretože sa už nevládze vrátiť do vlastného tela. Tesne predtým, ako ho opustila, zdôraznila, že viac to už nespraví a on ju o to už nesmie žiadať. Britka určite vedela, že Annie svoje slová myslí vážne. Som o tom presvedčený. Bolo jej totiž jasné, že je to jej posledná šanca prehovoriť Anninými ústami a obliecť svoju nahú dušu do Anninej kože. Odhodlala sa sústrediť všetky svoje sily proti úbohej žene a vybojovať si, po čom túži.“

„No a čo sa stalo?“ prerušil som ho vzrušene. „Mala pani Sinclairová problém vrátiť sa z tranzu? Zlyhalo jej srdce? Vari v tú noc náhle umrela?“

„Boh vie, že by to pre ňu bolo lepšie,“ odvetil Vance s trpkosťou uvoľnene. „Annie sa však prihodilo čosi omnoho horšie. Britská diabolica ju načisto posadla a odmietala z nej vyjsť. Keď sa ju George pokúšal z tranzu prebrať, Anninými očami už naňho vášnivo hľadela len staroveká žena. Pochopil, že manželkine obavy sa naplnili. Do jej tela sa nasťahovala nová nájomníčka a odmietala sa hnúť. Dexter, dokážete si predstaviť hroznejšiu situáciu?“

Vance sa ku mne otočil a opäť sa dotkol mojej paže. Cítil som, ako sa mu trasú prsty.

„Nepredpokladám, že môjmu príbehu uveríte. Ved' znie priam neveriteľne. Ani ja sám si nie som istý, či mu vlastne verím, ale George predou mnou odprisahal, že Annin nežný duch sa nedokázal vrátiť späť do svojho tela, lebo Britka mu to nedovolila. Vyhlásil, že jej tvár sa mu pred očami premenila a nadobudla diabolský výraz. Scéne dodalo na hrozivosti, že žena naňho skočila a začala sa s ním prudko milovať. George musel zniesť zúrivú, živelnú lásku i horúce, priam páľivé bozky. Nedokázal sa vymaniť z jej náručia. Potom sa začala dožadovať jedla a pitia a hltavo sa na ne vrhla. Keď sa nasýtila, začala si pospevovať. George sa dušoval, že zvonka jej odpovedal hlboký chór hlasov. Ako v desivej nočnej more.“

Prešli celé hodiny, kým sa žena konečne uložila a aj v spánku mu zvierala ruku, akoby ho už nikdy nemala pustiť. Len čo sa zobudila, začala si znovu nôtiť svoju tajomnú starodávnu pieseň. Spievala, aj keď si česala vlasy – tie krásne svetlozlaté pramene,

jednu z Anniných najväčších predností. George pritom ležal v posteli a triasol sa. S údesom sledoval krásnu ženu a jej nádherné kadere.“

Vance zaváhal a vyrazil zo seba čudný kónský smiech.

„Viem, čo si myslíte. Nazdávate sa, že Annie Sinclairová sa s najväčšou pravdepodobnosťou z manželových nútených seáns zbláznila. To by vysvetľovalo, prečo zmenila výzor aj spôsoby a začala sa správať celkom inak. Nepochybujem, že George bol z milovanej osoby vydesený práve preto, že podľa všetkého zošalela. Vari to nie je najracionálnejšie, a teda aj najpravdepodobnejšie vysvetlenie celej situácie?“

„Ani nie,“ ozval som sa. „Sú preda zdokumentované prípady, keď skutočne došlo k démonickému posadnutiu.“ Zaváhal som a bez toho, aby som na Vanca pozrel, som dodal: „Videli ste ešte potom pani Sinclairovú?“

„Áno, George mi poslal urgentný telegram a ja som sa ponáhlal do Grey Towers. Keď som sa s Annie stretol, pripadala mi ako cudzia osoba. Bola neustále v strehu, ale neodvážil som sa na to zúboženého priateľa upozorniť. Predstieral som, že sa nič nedeje. Bože dobrý, čo iné som mal robiť? Po celý čas som si však uvedomoval, že Annino krásne telo ovládol akýsi diabolský, skazený, zhubný duch. Z jej zlovestného pohľadu mi bolo zle, sotva som sa na ňu dokázal pozrieť – a ten krutý úsmev, čo jej pohrával na perách! Pozorovala Georgea, ako mačka sleduje myš. Neustále gestikulovala – ach, tie jej strašidelné nepokojné ruky! Kráčala dlhými arogantnými krokmi, nie ako Annie, a jej šaty na tej cudzinke podivne viseli.“

Vance si ku mne prisadol. Prudko dýchal a videl som, že mu na čele vyrazili drobné kvapôčky potu. Napriek sparnému večeru sa chvel.

„Nie je to hrozné, Dexter?“ zašepkal chrapľavo. „Ako iste chápete, s Georgeom sme si boli istí, že Annino telo posadla diablica. Videli sme, že jej milá, nežná, dobrá duša sa zo všetkých síl snaží vrátiť do vlastného tela, ale nezvaný hosť z neho odmieta odísť. Obaja sme vedeli, že sa k nám snaží vrátiť, ale nevládze. S hrôzou

sme si uvedomovali, že ako sa často na svete stáva, zlo opäť vyhráva nad dobrom.“

„Bože dobrý, chudák chlap!“ zamrmlal som potichu. Vance ten príbeh rozprával takým spôsobom, že som o jeho slovách ani na chvíľu nepochyboval. Horlivo som sa k nemu nahol. „Pokračujte, ako sa to celé skončilo?“

„Takže koniec,“ Vance sa zhlboka nadýchol. „Nuž, Dexter, ten veru nebol pekný.“ Prudko vstal a v mesačnom svite bol takmer popolavý. „V Grey Towers som sa zdržal asi týždeň, dlhšie som ostať nedokázal, lebo to stvorenie, tá vec, čo obývala Annino telo, sa začínala prejavovať vo svojej skutočnej podstate. Priateľova žena sa premenila na barbarku, čo sa vyžíva v nezmyselných krutostiach. Prizabila mu psa len preto, že k nej, chudák, nechcel prísť, keď ho zavolala. Vari sa tomu úbohému tvorovi možno čudovať? Bila ho palicou, až kým k nej George nepribehol, nezdrapil ju za zápästie a neodvliekol do izby. Nevie, čo sa tam medzi nimi prihodilo, a ani nad tým nechcem premýšľať, ale popravde si myslím, že George ju zmlátil tak, ako ona zbila psa. Keď vyšla, pôsobila zastrašene. Deň potom však zabila vtáčika, Anninho obľúbeného kanárika. Prišla ku klietke, vytiahla ho von a naschvál mu vykrútila krk, pretože jej vadil jeho spev. Nikto mi teda nemôže zazlievať, že som v to poobedie Grey Towers opustil. No možno som tam mal kvôli priateľovi a jeho úbohej manželke ostať.“

Vance si založil ruky. Znova sa zhlboka nadýchol a znelo to takmer ako vzlyk.

„George sa mi ozval asi o štrnásť dní. Písal, že všetko ide dolu vodou a tá žena, ako teraz svoju manželku volal, na smrť uštvála Anninu obľúbenú kobyľku. Celé služobníctvo dalo výpoveď s vysvetlením, že nechápu, čo sa s ich paňou stalo a prečo má odrazu také odporné spôsoby.“

V liste ďalej písal, že sa ju v tú noc chystá uviesť do tranzu a pokúsi sa vypudiť zlého ducha z Anninho tela, ale už pri čítaní mi čosi vravelo, že táto bytosť by sa do tranzu nikdy uviesť nenechala. Na to bola priveľmi múdra a prefikaná. A mal som pravdu, o dva dni

mi od neho prišla ďalšia správa, v ktorej spomínal, že žena seansu odmietla.

Divokosť a barbarstvo sa v nej čoraz väčšmi stupňujú, dodal na záver. Atmosféru v Grey Towers preniklo zlo a nocou sa niesli čudné zvuky. Celý dom akoby naplňalo mrmlanie a hrmotanie. Predošlého dňa prišla hrozná búrka a zdalo sa, že sa rozpútala priamo nad rodinným sídlom. Žena stála pri okne a smiala sa. Priateľ musel odohnať svoje dva psy, lebo neustále zavýjali a ostal mu už len jediný sluha. Aj susedia si zrejme uvedomovali, že sa tam deje niečo zvláštne, a prestali ich navštevovať. George nadobudol pocit, že ho opustil Boh i ľudia.“

Vance sa odmlčal.

„Mal som po tej správe ihneď utekať priamo do Grey Towers na pomoc priateľovi, ale ja som to neurobil. Jednoducho som to nedokázal. Namiesto toho som mu napísal dlhý list, v ktorom som navrhol, že by nebol zlý nápad pozvať istého slávneho výskumníka v oblasti nadprirodzených záležitostí, ktorý by možno dokázal toho diabolského ducha z Anninho tela pomocou exorcizmu vyhnáť. George však nesúhlasil. Možno nechcel, aby sa o jeho trápení dozvedela verejnosť, a zrejme dúfal, že všetko zvládne sám.

Čoskoro Grey Towers opustili. Prenajali si malý domček v Dartmoore a nasťahovali sa tam. Myslím, že práve vtedy sa medzi nimi rozpútal boj, urputný zápas medzi Georgeom a tou bytosťou. Môžete si byť istý, že sa zo všetkých síl deň čo deň a noc čo noc snažil uviesť ju do tranzu. Žena sa však nedala ovládnuť. Dokážete si predstaviť Anninho ducha, ktorý neurčito visel v pozadí a ticho, stiesnene sledoval priebeh udalostí?

V domčeku nemohli mať žiadne služobníctvo. Ráno prichádzala istá žena z dediny, aby im upratala a trochu navarila. Tak plynul čas, míňali sa dlhé sparné dni uprostred leta a George mi prestal písať.“

Vance klesol na svoje miesto. Dlhými nervóznymi prstami si zakryl tvár.

„Nemohol som vydržať priateľovo mlčanie, nevedel som, čo sa deje, tak som sa nakoniec rozhodol vyraziť do Dartmooru. Vopred som mu to oznámil listom a opýtal som sa, či by ma mohol ubytovať v domčeku alebo mi nájsť niečo v dedine. George mi naspäť poslal telegram, aby som nechodil.

Jeho správa bola stručná:

NEPOMÔŽEŠ NÁM. NIKTO NÁM NEPOMÔŽE. PROSÍM, NECHAJ NÁS.

A tak som ich nechal, nechal som ich.“

Vance sa potom nadsť odmlčal a ja som sa neodvážil prerušiť ticho. Počúval som pochmúrne zavýjanie vetra v korunách suchotajúcich borovic. Cítil som ich prenikavú ostrú vôňu.

Mrak náhle zahľnil tvár mesiaca a obaja sme sa ocitli v temnote. Bol som tomu vlastne rád. V tej chvíli som sa nechcel pozeráť na Vanca a som si istý, že ani on na mňa.

„Chcete počuť, ako sa to skončilo, Dexter?“

„Áno.“

„Dva dni po doručení Georgeovho telegramu som sedel vo svojom klube, keď som začul hlasy kamelotov bežiacich dolu ulicou. Na plné hrdlo kričali svojim ohavným cockneyským nárečím: ‚Hrózna vraždá v Dartmoore! Hrózna vraždá v Dartmoore!‘ Okamžite mi došlo, čo sa stalo.

Vyšiel som von a kúpil si noviny. Dočítal som sa, že istý džentlmen menom George Sinclair, ktorý si nedávno v Dartmoore prenajal domček, včera zavraždil manželku. Sedeli v malom salóniku, keď jej vrazil nôž do srdca a o niekoľko hodín si sám vystrelil mozog. Zabil sa na úsvite.

Novinári považovali za mimoriadne romantické, že vrah telo svojej mŕtvej ženy vyniesol do spálne, obliekol ho do krásnych bielych saténových šiat, učesal jej dlhé svetlé vlasy, okolo postele zostavil množstvo sviečok, v záhrade pozbieral všetky kvety a zložil jej ich k nohám. Tak sa tam písalo. Čin vraj nemal žiadny motív. Ach, tí pisálkovia zo sinclairovskej záhady vytĺkli, čo sa dalo, o tom nepochybujte. Pitvali ju dlhé dni. Nikto z nich ani len netušil, že

keby som sa rozhodol ozvať, mohol som všetkým vyrozprávať, ako to v skutočnosti bolo. Ja som to však neurobil.

Vybral som sa priamo do Dartmooru rozlúčiť sa s Georgeom a Annie. Akí len boli šťastní a roztomilí, kým medzi nich nevstúpila tá diablica! Ani smrť ich však nerozdelila.

Pochovali ich ešte v ten deň. Polícia prípad, pochopiteľne, uzavrela s tým, že Georgea prepadlo náhle šialenstvo. Škoda, že s Annie nemohli spočinúť v jednom hrobe. Všeobecne uznávaný zvyk totiž nepripúšťa, aby vraha s obeťou uložili do rovnakého hrobu. Nesmeli spolu odpočívať v pokoji, pretože ľudia nevedeli, že George Sinclair v tú horúcu letnú noc v skutočnosti neprebodol srdce svojej manželke, ale cudzinke z dávnych čias.“

Vance stíchol a opäť sa zvláštne, neveselo zasmial. Zložil si dlane z tváre.

„Podivný príbeh, však? Možno trochu ťažký na strávenie? Nežiadam od vás, aby ste mi verili. Azda sme sa aj s priateľom stali obeťami hrôzostrašného bludu. Neustále seansy mohli pomútiť Anninu myseľ a my sme to mylne pripisovali posadnutosti démonom. Jej hysterické záchvaty zúrivosti spôsobili preťažené nervy. V každom prípade to však bola nevýslovná tragédia.“

„Veru, nevýslovná,“ prisvedčil som. Mesiac sa v tej chvíli vynoril spoza mraku a s Aylmerom Vancom sme si vymenili pohľady. Impulzívne som sa k nemu nahol a dotkol sa jeho paže. „Vy tomu naozaj veríte?“ opýtal som sa chrapľavo. „Veríte, že telo Annie Sinclairovej posadol duch mŕtvej Britky? Vo svojom vnútri viete, rovnako ako ja, že urobil správne, keď zabil ženu, ktorú svet pokladal za Annie Sinclairovú, však?“

„Neviem. Nemôžem na to odpovedať,“ odvetil Vance. „Som si však istý jednou vecou. Sinclairovci by dnes boli nažive, keby George nechal tú mohylu na pokoji a svoju Annie nepresvedčil na tie príšerné seansy. S pohrebiskami primitívnych národov sa netreba zahŕavať. Nie je múdre pokúšať sa dohovoriť s dušou spojenou so svetom živých, ktorá má pozemské túžby. Annie to vedela a cítila, to si pamätajte. Bola milá a nežná a azda práve preto múdrejšia než George...“

Nedopovedal. Náhlivo si dlaňou pretrel oči a ja som si uvedomil – odrazu mi to došlo, že Aylmer Vance svojím tichým rezervovaným spôsobom priateľovu manželku miloval. Ženu, čo srdcom i dušou patrila svojmu mužovi.

Vyšli sme z altánku. Borovicová hora stále vyzerala temne a tajomne. Akoby nám dávala najavo, že príroda si pred človekom chráni svoje tajomstvá a len tak ľahko sa ich nevzdá.

Stisol som spoločníkovu ruku.

„Vance,“ zašepkal som. „Videli ste niekedy na vlastné oči nadprirodzenú bytosť? Návštevníka z iného sveta?“

„Či som ho videl?“ na jeho perách sa zjavil zvláštny úsmev. „Porozprávam vám o jednom menšom duchovi, ktorého som mal potešenie stretnúť. Ak chcete, zajtra večer – ak si doprajete ešte jeden deň rybárčenia a zdržíte sa v hostinci. Áno, rozpoviem vám, ako som stretol slečnu v zelenom. Jej príbeh nie je tragický, Dexter. Iba jedinečný a dokonca je to vcelku romantická epizóda.“

Cudzinec

Pripomenul som novému priateľovi sľub, že mi večer porozpráva o duchovi zvanom slečna v zelenom. Azda netreba dodávať, že som v hostinci ostal a ďalší deň som strávil lovom šťúk. Vlastne som si zaumienil, že v Surrey zotrívam celý týždeň, lebo aj Aylmer Vance tu plánoval pobudnúť niekoľko nasledujúcich dní. Jednoducho som s ním chcel stráviť čo najviac času.

Celý deň som premýšľal o sinclairovskej tragédii. Zmocňovala sa ma hrôza a celá tá udalosť mi nedala pokoja. Keď sme teraz sedeli v hosťovskej miestnosti staromódneho penziónu, uvažoval som, čo všetko už môj spoločník zažil.

Noc bola mokrá, nebo neosvetľoval mesiac a okolitý les zmáčal prudký lejak. Prudko klesla teplota a všetko bolo odrazu vlhké a chladné. Hostinská zakúrila v kozube a pohľad na horiace polená postupne upokojoval moju rozbúrenú myseľ. Miestnosť dnes akosi zvláštna a zatuchnuto páchla, takže oheň jej výrazne prospel.

Vance sa usadil oproti mne do hlbokého kresla. Natiahol ruky k veselým plamienkom a úzke pery pomaly rozťahol do širokého úsmevu.

„Och, či je to len príjemný pocit!“ zvolal. „Veľmi príjemný. Mali by sme si objednať fľašu portského. Dáme si staré víno